

A NIEČO OD TÝCH, KTORÝCH MÚZA NEFAULUJE, ALE IBA KOPE ...

Vdýchni za hrst poézie do duše. Ona rozozvučí pole kvetov.
Všetci vieme, že len jednou vetou
rozcválané tátoše roznesú to po svete kým ju v sebe nenájdete.

Či vánkom pohladíš Ti Tvoj krásny úsmev,
Či z neba milión hviezd Ti oved nohy zniesť,
Či ruží sad Ti pred očami vykvitnúť,
Či slnka lúč Ti zhora ukraďnúť,
Či zo snov Ti lásku ušit',
Či položiť život za Teba?

Či ťa nemilovať?
Keby slnko zhaslo, motýle prestali lietať a citu na svete by nebolo vedz,
že navždy Ťa budem milovať!

Kričíš, voláš, že vrátiť to chceš,
keď časov pán ti nepovie „smieš“,
keď slza horká steká ti po líčku,
srdiečko búši a nevníma hlavičku,
keď kyslík ťa dusí a späť cesty niet,
vtedy poznať treba vedu všetkých vied.
a to lásku nezištnú čo všetko zlé prekoná
a slnka lúč na obzor privolá.

Ja vtedy spínam dlane a modlím sa k Bohu,
by vylíšal a odpustil nám prehru nad tou čiernou chmárou,
vedz, že On meria skutky naše lásky váhou.

Čaro mesiaca
Mesiac vyjel na oblohu
Je krásny.
Bábi na ksebe.
Každá časť môjho tela.
Túži byť pri ňom bližšie.
O túto čarovnú noc žiadam
Po séť krát o návrat času.
Mraky mu robia stráž.
Ale nemá tradičnú mliečnu farbu
Ale podobá sa krvi.
Moje telo vibruje v rýme noci.
Táto starobylá noc naozaj existuje.

Jarka